

Τα χρονικά της
NARNIA

Ο ανιψιός του μάγου

Κ. Σ. ΛΙΟΥΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα Χρονικά της Νάρνια 1: Ο ανιψιός του μάγου**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Chronicles of Narnia – The Magician’s Nephew

Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children’s Books, 2009

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: C. S. Lewis

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Pauline Baynes

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Owen Richardson

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© C. S. Lewis Pte Ltd, 1955, 2025

© Εικονογράφησης: Pauline Baynes, C. S. Lewis Pte Ltd 1955

The Chronicles of Narnia™, Narnia™ and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia are trademarks of C.S. Lewis Pte. Ltd.

Use without permission is strictly prohibited.

Published by Psychogios Publications under license from the CS Lewis Company Ltd.

www.narnia.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022, 2025

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2022

Δεύτερη έκδοση: Νοέμβριος 2025

ISBN 978-618-01-6376-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
-------------------------------	-------------------------------------

Από το 1979

Since 1979

Έδρα:

Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο:

Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

Κ. Σ. ΛΙΟΥΙΣ

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΝΑΡΝΙΑ ♦ 1

Ο
ΑΝΙΨΙΟΣ
ΤΟΥ
ΜΑΓΟΥ

Μετάφραση: Πετρούλα Γαβριλίδου

ΤΡΙΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

Στην οικογένεια Κίλμερ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Η λάθος πόρτα	11
2. Ο Ντίγκορι και ο θεός του	26
3. Το Δάσος ανάμεσα στους Κόσμους	38
4. Η καμπάνα και το σφυρί	50
5. Η Ολέθρια Λέξη	63
6. Αρχίζουν οι μπελάδες του θείου Άντριου	76
7. Τι έγινε στην εξώπορτα	89
8. Η μάχη στον φανοστάτη	102
9. Η ίδρυση της Νάρνια	113
10. Το πρώτο αστέιο και άλλα θέματα	126
11. Ο Ντίγκορι και ο θεός του βρίσκουν τον μπελά τους	138
12. Η περιπέτεια του Φραουλή	150
13. Μια απρόσμενη συνάντηση	163
14. Το φύτεμα του δέντρου	175
15. Το τέλος της ιστορίας και η αρχή όλων των άλλων ιστοριών	187

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η θάθος πόρτα

Αυτή η ιστορία αναφέρεται σε κάτι που συνέβη πολύ παλιά, τότε που ο παππούς σου ήταν ακόμα παιδί. Είναι πολύ σημαντική ιστορία γιατί μας εξηγεί πώς πρωτοάρχισαν όλα τα πηγαινέλα ανάμεσα στον κόσμο μας και στη χώρα της Νάρνια.

Εκείνο τον καιρό, ο κύριος Σέρλοκ Χολμς* ζούσε ακόμη στην οδό Μπέικερ και οι Μπάσταμπλ έψαχναν για θησαυρό στην οδό Λούισαμ**. Εκείνο τον καιρό, αν ήσουν αγόρι, έπρεπε να φοράς σκληρό, λευκό κολάρο κάθε μέρα, και τα σχολεία ήταν συνήθως πιο φρικτά απ' ό,τι σήμερα. Αλλά τα

* Ο Σέρλοκ Χολμς είναι ο διάσημος ήρωας-ντετέκτιβ στα βιβλία του Άρθουρ Κόναν Ντόιλ (1859-1930). Το σπίτι του Σέρλοκ Χολμς, στο νούμερο 221B της οδού Μπέικερ, διαδραματίζει πάντα σπουδαίο ρόλο στις ιστορίες όπου πρωταγωνιστεί. (Σ.τ.Μ.)

** Οι Μπάσταμπλ είναι τα έξι παιδιά μιας οικογένειας που εμφανίζονται στο κλασικό βιβλίο *The Story of the Treasure Seekers* (Η ιστορία μιας αναζήτησης θησαυρού) της Ίντιθ Νέσμπιτ, συγγραφέως που ενέπνευσε όχι μόνο τον δημιουργό του κόσμου της Νάρνια αλλά και τη δημιουργό του Χάρι Πότερ. Τα παιδιά προσπαθούν να ανακτήσουν τη χαμένη περιουσία της οικογένειάς τους, το έτος 1899, και μένουν στο νούμερο 150 της οδού Λούισαμ, στο Λονδίνο. (Σ.τ.Μ.)

φαγητά ήταν πιο νόστιμα· όσο για τα γλυκά, δε θα σου πω πόσο φτηνά και καλά ήταν, γιατί θα σου τρέξουν τα σάλια μάταια. Εκείνο τον καιρό, λοιπόν, ζούσε στο Λονδίνο ένα κορίτσι που το έλεγαν Πόλι Πάλμερ.

Έμενε σε ένα από εκείνα τα σπίτια τα κολλητά στη σειρά το ένα με το άλλο. Ένα πρωί που η Πόλι είχε βγει στην πίσω αυλή, ένα αγόρι σκαρφάλωσε από τον διπλανό κήπο και έβγαλε το πρόσωπό του πάνω από τον μαντρότοιχο. Η Πόλι ξαφνιασθηκε γιατί μέχρι τότε δεν είχε δει καθόλου παιδιά σε αυτό το σπίτι – έμεναν εκεί μόνο ο κύριος Κέτερλι και η κυρία Κέτερλι, που ήταν αδέρφια, και ανύπαντροι κι οι δύο. Έτσι η Πόλι σήκωσε το βλέμμα της και κοίταξε το αγόρι με μεγάλη περιέργεια. Το πρόσωπο του παράξενου αγοριού ήταν πολύ βρόμικο. Λες και είχε χώσει πρώτα τα χέρια του στο χώμα, και μετά είχε κλάψει για τα καλά κι είχε σκουπίσει το πρόσωπό του με τα χέρια του. Η αλήθεια είναι πως κάτι τέτοιο είχε κάνει.

«Γεια», είπε η Πόλι.

«Γεια», απάντησε το αγόρι. «Πώς σε λένε;»

«Πόλι, εσένα;»

«Ντίγκορι», είπε το αγόρι.

«Τι αστείο όνομα!» σχολίασε η Πόλι.

«Το δικό σου είναι πιο αστείο», είπε ο Ντίγκορι.

«Δε νομίζω», εκνευρίστηκε η Πόλι.

«Είναι», επέμεινε ο Ντίγκορι.

«Σε κάθε περίπτωση εγώ τη μούρη μου την πλένω», είπε η Πόλι. «Κάτι που πρέπει κι εσύ να κάνεις, ειδικά όταν έχεις...» άρχισε να λέει αλλά σταμάτησε απότομα. Ήταν έτοιμη να συμπληρώσει: «Ειδικά όταν έχεις ρίξει τέτοιο κλάμα», αλλά μετά σκέφτηκε ότι δε θα ήταν ευγενικό.

«Ε, ναι, λοιπόν! Έκλαιγα», παραδέχτηκε ο Ντίγκορι πολύ πιο δυνατά, όπως θα έκανε ένα παιδί τόσο στενοχωρημένο που δεν το νοιάζει να ξέρουν ότι έχει κλάψει. «Κι εσύ θα έκλαιγες», συνέχισε, «αν είχες περάσει όλη σου τη ζωή στην εξοχή και είχες ένα πόνι και ένα ποτάμι στην άκρη του κήπου, και μετά σε έφεραν να μείνεις σε μια φρικτή Τρύπα σαν κι αυτή».

«Το Λονδίνο δεν είναι Τρύπα», είπε αγανακτισμένη η Πόλι. Αλλά το αγόρι είχε πάρει τόση φόρα που δεν την πρόσεξε καθόλου και συνέχισε.

«Και αν ο πατέρας σου έλειπε στην Ινδία, και αναγκαζόσουν να έρθεις να μείνεις με τη θεία σου και τον θείο σου, που είναι τρελός (σε ποιον θα άρεσε αυτό;), και αν αυτό γινόταν επειδή έπρεπε να φροντίσουν τη μητέρα σου, και αν η μητέρα σου ήταν άρρωστη και κόντευε... κόντευε... να πεθάνει». Τότε έκανε μια περιέργη γκριμάτσα, όπως όταν προσπαθείς να συγκρατήσεις τα δάκρυνά σου.

«Δεν το ήξερα. Συγγνώμη», είπε ταπεινά η Πόλι. Και μετά, επειδή δεν ήξερε τι άλλο να πει, κι επειδή ήθελε να κάψει τον Ντίγκορι να σκεφτεί κάτι πιο ευχάριστο, ρώτησε: «Ο κύριος Κέτερλι είναι στ' αλήθεια τρελός;».

«Κοίτα, είτε είναι τρελός», είπε ο Ντίγκορι, «είτε κάποιο μυστήριο κρύβει. Έχει ένα γραφείο στο πάνω πάτωμα, και η θεία Λέτι λέει ότι δεν πρέπει να πάω ποτέ εκεί μέσα. Λοιπόν, αυτό και μόνο μου βρομάει. Αλλά υπάρχει και κάτι άλλο. Όποτε προσπαθεί να μου μιλήσει για κάτι την ώρα που τρώμε –ενώ δε μιλάει ποτέ ούτε στην ίδια του την αδελφή–, η θεία Λέτι πάντα τον κόβει: “Μη σκοτίζεις το παιδί, Άντριου”, του λέει, ή: “Είμαι βέβαιη ότι ο Ντίγκορι δεν έχει διάθεση ν' ακούει τώρα γι' αυτά”, ή: “Άντε, Ντίγκορι, δεν πας έξω στον κήπο να παίξεις;”».

«Τι προσπαθεί να σου πει;»

«Δεν ξέρω. Δεν προλαβαίνει ποτέ να πει αρκετά. Αλλά υπάρχει και κάτι ακόμα. Ένα βράδυ –χθες βράδυ ήταν μάλιστα–, την ώρα που περνούσα δίπλα από τη σκάλα της σοφίτας για να πάω για ύπνο (ενώ δε μου αρέσει και πολύ να πηγαίνω από εκεί), είμαι σίγουρος ότι άκουσα μια κραυγή».

«Δες να έχει καμιά τρελή σύζυγο εκεί πάνω;»

«Ναι, μου πέρασε από το μυαλό».

«Ή μπορεί να είναι παραχαράκτης».

«Ή ίσως είναι πειρατής, όπως αυτός στην αρχή του βιβλίου *Το Νησί των Θησαυρών**, που κρύβεται από τους παλιούς του συντρόφους».

«Πολύ συναρπαστικό είναι αυτό!» είπε η Πόλι. «Δεν ήξερα ότι το σπίτι σου έχει τόσο ενδιαφέρον».

«Ναι, τώρα το βρίσκεις ενδιαφέρον», είπε ο Ντίγκορι. «Αλλά να δω τι θα έλεγες, αν έπρεπε να κοιμάσαι εκεί πέρα. Πώς θα σου φαινόταν να είσαι ξαπλωμένη, ξάγρυπνη και ν' ακούς τα σιγανά και αργά βήματα του θείου Άντριου στον διάδρομο έξω από το δωμάτιό σου; Κι έχει κάτι απαίσια μάτια».

Κάπως έτσι γνωρίστηκαν η Πόλι και ο Ντίγκορι και έγιναν φίλοι. Και καθώς ήταν η αρχή των καλοκαιρινών διακοπών και κανένας από τους δυο τους δε θα πήγαινε στη θάλασσα εκείνη τη χρονιά, συναντιόνταν σχεδόν κάθε μέρα.

Οι περιπέτειές τους ξεκίνησαν, επομένως, κατά κύριο λόγο επειδή ήταν ένα καλοκαίρι με τέτοια υγρασία και τέτοιο κρύο που είχαν χρόνια να δουν. Έτσι έπαιζαν περισσότερο μέσα· μπορείς να πεις ότι έκαναν εξερευνήσεις εσωτερικού χώρου. Είναι απίστευτο πόσες εξερευνήσεις γίνονται με ένα σχεδόν λιωμένο κερί σε ένα μεγάλο σπίτι, ή σε μια σειρά από σπίτια. Η Πόλι είχε ανακαλύψει από καιρό ότι, αν άνοιγες μια πορτούλα στην αποθηκευτική σοφίτα του σπιτιού της, έβρισκες τη δεξαμενή νερού και ένα σκοτεινό μέρος

* Κλασικό βιβλίο περιπέτειας του Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον, που κυκλοφόρησε πρώτη φορά το 1883. (Σ.τ.Μ.)

από πίσω της όπου, αν σκαρφάλωνες λίγο και προσεκτικά, μπορούσες να χωρέσεις. Το σκοτεινό αυτό μέρος ήταν σαν μακριά σήραγγα που είχε από τη μία πλευρά έναν τοίχο από τούβλα και από την άλλη την επικλινή σκεπή. Από τις χαραμάδες των κεραμιδιών περνούσε σε κάποια σημεία λίγο φως. Αυτή η σήραγγα δεν είχε πάτωμα, έπρεπε να πατήσεις από δοκάρι σε δοκάρι και ανάμεσά τους υπήρχε μόνο σοβάς. Αν πατούσες στον σοβά, θα περνούσες μέσα από το ταβάνι και θα έπεφτες στο δωμάτιο από κάτω. Η Πόλι χρησιμοποιούσε το κομμάτι της σήραγγας, ακριβώς πίσω από τη δεξαμενή, για σπηλιά ληστών. Είχε ανεβάσει σανίδες από παλιά κιβώτια και τα ξύλινα καθίσματα από σπασμένες καρέκλες της κουζίνας, και διάφορα τέτοια, και τα είχε απλώσει ανάμεσα στα δοκάρια για να φτιάξει κάτι σαν πάτωμα. Εκεί φυλούσε ένα σεντούκι με θησαυρούς διάφορων ειδών και μια

ιστορία που έγραφε, και λίγα μήλα συνήθως. Συχνά έπινε εκεί πάνω με την ησυχία της μια τζιτζιμπίρα τα άδεια μπουκάλια έκαναν την κρυψώνα της να μοιάζει περισσότερο με σπηλιά ληστών.

Στον Ντίγκορι άρεσε πολύ η σπηλιά (η Πόλι δεν τον άφησε να δει την ιστορία που έγραφε) αλλά πιο πολύ τον ενδιέφεραν οι εξερευνήσεις.

«Για κοίτα εδώ», είπε ο Ντίγκορι. «Μέχρι πού φτάνει αυτή η σήραγγα; Σταματάει, λες, εκεί όπου τελειώνει το σπίτι σου;»

«Όχι», είπε η Πόλι. «Οι τοίχοι δε βγαίνουν πάνω στη σκεπή. Η σήραγγα συνεχίζεται. Δεν έχω ιδέα μέχρι πού φτάνει».

«Τότε μπορούμε να προχωρήσουμε σε όλη τη σειρά των σπιτιών».

«Ναι, αμέ», είπε η Πόλι. «Και ξέρεις τι λέω;»

«Τι;»

«Ότι μπορούμε να μπούμε στα άλλα σπίτια».

«Ναι, και να μας περάσουν για διαρρήκτες! Να μου λείπει. Δε θέλω μπλεξίματα».

«Μη λες εξυπνάδες. Έλεγα να μπούμε στο σπίτι δίπλα από το δικό σου».

«Γιατί σε αυτό;»

«Μα γιατί είναι άδειο. Ο μπαμπάς λέει ότι ήταν πάντα άδειο, απ' όταν ήρθαμε ακόμα».

«Τότε μάλλον πρέπει να του ρίξουμε μια ματιά», είπε ο Ντίγκορι. «Ήταν πολύ πιο ενθουσιασμένος απ' ό,τι μπορούσες να αντιληφθείς από τη φωνή του. Γιατί, φυσικά, σκεφτόταν, όπως θα σκεφτόσουν κι εσύ, όλους τους λόγους που μπορεί το σπίτι να ήταν αδειανό τόσο καιρό. Το ίδιο σκεφτόταν και η Πόλι. Κανείς τους δεν είπε τη λέξη «στοιχειωμένο».

Ένωσαν και οι δύο ότι, από τη στιγμή που το είχαν συμφωνήσει, θα ήταν αδύνατο να μην το κάνουν.

«Πάμε τώρα, λες;» πρότεινε ο Ντίγκορι.

«Εντάξει», είπε η Πόλι.

«Μην έρθεις, αν δε θες», είπε ο Ντίγκορι.

«Αν είσαι εσύ μέσα, είμαι κι εγώ», απάντησε η Πόλι.

«Πώς θα καταλάβουμε ότι φτάσαμε στο παραδιπλανό σπίτι;»

Αποφάσισαν να πάνε πάλι στη σοφίτα και να τη μετρήσουν με βήματα, σαν να πατούσαν από το ένα δοκάρι στο άλλο. Έτσι θα έπαιρναν μια ιδέα πόσα δοκάρια είχε κάθε δωμάτιο. Μετά θα υπολόγιζαν ακόμα τέσσερα βήματα για το πέρασμα ανάμεσα στις δύο σοφίτες του σπιτιού της Πόλι, και μετά τόσα δοκάρια για το δωμάτιο της υπηρέτριας όσα για τη σοφίτα. Αυτό θα τους έδινε το μήκος του σπιτιού. Όταν θα είχαν κάνει αυτή την απόσταση δύο φορές, θα είχαν φτάσει στην άκρη του σπιτιού του Ντίγκορι· όποια πόρτα συναντούσαν μετά, θα τους οδηγούσε στη σοφίτα του ακατοίκητου σπιτιού.

«Εγώ, πάντως, δεν πιστεύω ότι είναι τελείως άδειο», είπε ο Ντίγκορι.

«Τι εννοείς;»

«Πιστεύω ότι μένει κάποιος εκεί κρυφά, ότι μπαίνει και βγαίνει μόνο το βράδυ, με ένα καλυμμένο φανάρι. Μπορεί να ανακαλύψουμε καμιά συμμορία απελπισμένων κακοποιών και να πάρουμε αμοιβή. Είναι μεγάλη ανοησία να πιστεύουμε ότι ένα σπίτι έχει μείνει άδειο όλα αυτά τα χρόνια χωρίς να υπάρχει κάποιος μυστήριο».

«Ο μπαμπάς λέει ότι μάλλον φταίνε οι σωλήνες της αποχέτευσης», είπε η Πόλι.

«Πφφ! Αυτοί οι μεγάλοι όλο βαρετές εξηγήσεις δίνουν», είπε ο Ντίγκορι. Τώρα που τα συζητούσαν στο φως της μέρας μέσα στη σοφίτα αντί για το φως του κεριού μέσα στη Σπηλιά των Ληστών, τους φαινόταν λιγότερο πιθανό να είναι στοιχειωμένο το άδειο σπίτι.

Όταν μέτρησαν τη σοφίτα, πήραν μολύβι και χαρτί και έκαναν την πρόσθεση. Στην αρχή έβγαλαν διαφορετικό άθροισμα ο καθένας και μετά, όταν συμφώνησαν, δεν είμαι και βέβαιος ότι τα 'χαν κάνει σωστά. Γιατί βιάζονταν να ξεκινήσουν την εξερεύνηση.

«Δεν πρέπει να βγάλουμε άχνα», είπε η Πόλι την ώρα που σκαρφάζονταν πάλι πίσω από τη δεξαμενή. Επειδή ήταν τόσο σημαντική η περίσταση, πήραν ο καθένας το δικό του κερί (η Πόλι είχε κάμποσα φυλαγμένα στη σπηλιά της).

Ήταν πολύ σκοτεινά στη σήραγγα, είχε πολλή σκόνη κι έκανε ρεύμα από παντού. Περνούσαν από δοκάρι σε δοκάρι χωρίς να λένε λέξη εκτός απ' όταν ψιθύριζαν: «Είμαστε απέναντι από τη δική σου σοφίτα τώρα», ή «Τώρα πρέπει να είμαστε στη μέση του δικού μας σπιτιού». Και κανένας από τους δυο τους δε σκόνταψε, ούτε έσβησαν τα κεριά τους, και έφτασαν επιτέλους μπροστά σε μια πορτούλα που ήταν στον τοίχο δεξιά τους. Η πόρτα δεν είχε ούτε κλειδαριά ούτε χειρούλι από τη μεριά τους, γιατί φυσικά είχε φτιαχτεί για να μπαίνεις, όχι για να βγαίνεις· είχε, όμως, έναν σύρτη (όπως είχαν συχνά τα ντουλάπια από τη μέσα πλευρά) που πίστευαν ότι μπορούσαν να τον ανοίξουν.

«Να προσπαθήσω;» προθυμοποιήθηκε ο Ντίγκορι.

«Αν είσαι εσύ μέσα, είμαι κι εγώ», είπε πάλι η Πόλι, όπως και πριν. Ένιωθαν και οι δύο ότι το πράγμα σοβάρευε πολύ, αλλά κανείς τους δεν έκανε πίσω. Ο Ντίγκορι τράβηξε τον

σύρτη με λίγη δυσκολία. Η πόρτα άνοιξε και το ξαφνικό φως της μέρας τούς έκανε να ανοιγοκλείσουν τα μάτια. Μετά είδαν πολύ σαστισμένοι ότι δεν είχαν βρεθεί σε μια εγκαταλειμμένη σοφίτα αλλά σε ένα επιπλωμένο δωμάτιο. Δεν τους φάνηκε, όμως, ότι βρισκόταν κάποιος μέσα. Επικρατούσε

απόλυτη ησυχία. Η περιέργεια της Πόλι υπερίσχυσε του φόβου. Έσβησε το κερί της και μπήκε στο παραξένο δωμάτιο, αθόρυβα σαν ποντίκι.

Το δωμάτιο είχε, ασφαλώς, το σχήμα σοφίτας αλλά ήταν επιπλωμένο σαν καθιστικό. Κάθε τοίχος είχε ράφια και κάθε ράφι ήταν γεμάτο με βιβλία. Μια φωτιά έκαιγε στο τζάκι (θα θυμάσαι ότι είχε πολύ κρύο και υγρό καιρό εκείνο το καλοκαίρι) και μπροστά από το τζάκι υπήρχε μια πολυθρόνα που η ψηλή της πλάτη ήταν γυρισμένη προς το μέρος τους. Ανάμεσα στην πολυθρόνα και την Πόλι υπήρχε ένα μεγάλο τραπέζι που καταλάμβανε σχεδόν όλον τον χώρο και ήταν στοιβαγμένα επάνω του ένα σωρό πράγματα – τυπωμένα βιβλία, σημειωματάρια, μελανοδοχεία, πένες, βουλοκέρι και ένα μικροσκόπιο. Αυτό, όμως, που πρόσεξε πρώτα η Πόλι ήταν ένας ξύλινος μικρός δίσκος σε έντονα κόκκινο χρώμα που είχε μερικά δαχτυλίδια μέσα. Τα δαχτυλίδια ήταν σε ζεύγη, ένα κίτρινο και ένα πράσινο μαζί, και πιο δίπλα άλλο ένα κίτρινο και άλλο ένα πράσινο ζευγάρι. Δεν ήταν μεγαλύτερα από κανονικά δαχτυλίδια αλλά ήταν αδύνατον να μην τα προσέξεις γιατί λαμποκοπούσαν. Ήταν από τα πιο όμορφα, αστραφτερά μικροπράγματα που μπορείς να φανταστείς. Αν η Πόλι ήταν λίγο μικρότερη, θα ήθελε σίγουρα να βάλει ένα στο στόμα της.

Στο δωμάτιο είχε τόση ησυχία που άκουγες αμέσως τον χτύπο του ρολογιού. Κι ωστόσο, όπως η Πόλι ανακάλυψε, δεν ήταν κι απόλυτη η ησυχία. Ακουγόταν ένα απαλό –πολύ, πολύ απαλό– βουνητό. Αν είχαν εφευρεθεί οι ηλεκτρικές σκούπες εκείνη την εποχή, η Πόλι θα σκεφτόταν ότι ήταν ο ήχος μιας τέτοιας σκούπας που δούλευε κάπου μακριά – αρκετά δωμάτια πιο πέρα και αρκετά πατώματα πιο κάτω. Αλλά ήταν

πιο ωραίος αυτός ο ήχος, πιο μελωδικός· μόνο που ήταν ανεπαίσθητος και με το ζόρι τον άκουγες.

«Όλα καλά – δεν είναι κανείς εδώ», είπε η Πόλι γυρίζοντας το κεφάλι για να δει τον Ντίγκορι. Μιλούσε πιο δυνατά από ψιθυριστά τώρα. Και ο Ντίγκορι μπήκε στο δωμάτιο, ανοιγόκλεισε τα μάτια και στο φως φάνηκε πόσο λερός ήταν – αλλά η αλήθεια είναι πως και η Πόλι ήταν εξίσου βρόμικη.

«Δεν είναι καλό αυτό», είπε. «Αυτό το σπίτι δεν είναι καθόλου ακατοίκητο. Καλύτερα να την κοπανήσουμε πριν εμφανιστεί κανείς».

«Τι λες να είναι αυτά;» ρώτησε η Πόλι και του έδειξε τα χρωματιστά δαχτυλίδια.

«Α, έλα τώρα», είπε ο Ντίγκορι. «Όσο πιο γρήγορα...»

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη φράση του γιατί εκείνη τη στιγμή έγινε κάτι. Η πολυθρόνα με την ψηλή πλάτη που ήταν μπροστά από το τζάκι ξαφνικά μετακινήθηκε και από μέσα της εμφανίστηκε –σαν διάβολος σε θέατρο παντομίμας που πετάγεται μέσα από την καταπακτή– η τρομακτική μορφή του θείου Άντριου. Τελικά δεν είχαν μπει στο ακατοίκητο σπίτι· βρίσκονταν στο σπίτι του Ντίγκορι και στο απαγορευμένο γραφείο! Τα δύο παιδιά έκαναν μαζί «Αααα!» όταν κατάλαβαν το φρικτό τους λάθος. Σκέφτηκαν ότι έπρεπε να το είχαν καταλάβει πως δεν είχαν προχωρήσει αρκετά μακριά.

Ο θείος Άντριου ήταν ψηλός και πολύ λεπτός. Είχε μακρύ, καλοξυρισμένο πρόσωπο, πολύ σουβλερή μύτη, τα μάτια του έλαμπαν υπερβολικά και τα μαλλιά του ήταν γκριζα και φουντωτά.

Ο Ντίγκορι είχε μείνει άφωνος γιατί ο θείος Άντριου του φάνηκε χίλιες φορές πιο τρομακτικός από ποτέ άλλοτε. Αλ-

λά και η Πόλι, που δεν είχε φοβηθεί τόσο πολύ μέχρι εκείνη τη στιγμή, σύντομα κοψοχολιάστηκε κι αυτή. Γιατί το πρώτο πράγμα που έκανε ο θεός Άντριου ήταν να πάει στην άλλη άκρη του δωματίου, να κλείσει την πόρτα και να την κλειδώσει. Μετά γύρισε πάλι, κοίταξε τα παιδιά με μάτια αστραφτερά και χαμογέλασε δείχνοντας όλα του τα δόντια.

«Ωραία!» είπε. «Τώρα αυτή η ανόητη η αδελφή μου δεν μπορεί να σας βρει!»

Αυτό ήταν κάτι που δε θα περίμενες ποτέ να κάνει ένας μεγάλος. Η Πόλι τρομοκρατήθηκε και μαζί με τον Ντίγκορι άρχισαν να οπισθοχωρούν προς την πόρτα απ' όπου είχαν μπει. Αλλά ο θεός Άντριου τους πρόλαβε. Πετάχτηκε πίσω τους, έκλεισε κι αυτή την πόρτα και στάθηκε μπροστά της. Μετά έτριψε τα χέρια του και κροτάλισε τα δάχτυλά του. Είχε πολύ μακριά, όμορφα, λευκά δάχτυλα.

«Χαίρομαι πολύ που σας βλέπω», είπε. «Δύο παιδιά είναι ακριβώς ό,τι χρειαζόμουν».

«Σας παρακαλώ, κύριε Κέτερλι», είπε η Πόλι. «Κοντεύει η ώρα για φαγητό και πρέπει να επιστρέψω στο σπίτι μου. Μπορείτε να μας αφήσετε να φύγουμε, σας παρακαλώ;»

«Όχι ακόμα», είπε ο θεός Άντριου. «Κρίμα θα ήταν να πάει χαμένη τόσο καλή ευκαιρία. Δύο παιδιά είναι ακριβώς ό,τι έψαχνα. Γιατί, ξέρετε, είμαι στη μέση ενός σπουδαίου πειράματος. Το προσπάθησα με ένα ινδικό χοιρίδιο και μου φάνηκε να πιάνει. Αλλά πάλι το ινδικό χοιρίδιο δεν μπορεί να σου πει και πολλά. Ούτε μπορείς να του εξηγήσεις πώς να γυρίσει πίσω».

«Κοίτα, θείε Άντριου», μεσολάβησε ο Ντίγκορι, «είναι πράγματι ώρα για φαγητό και θ' αρχίσουν να μας ψάχνουν όπου να 'ναι. Πρέπει να μας αφήσεις να φύγουμε».

«Πρέπει;» αναρωτήθηκε ο θεός Άντριου.

Ο Ντίγκορι και η Πόλι κοιτάχτηκαν. Δεν τόλμησαν να μιλήσουν μεταξύ τους αλλά οι ματιές τους έλεγαν: «Τι φορική είναι αυτή;» και «Πρέπει να πάμε με τα νερά του».

«Αν μας αφήσετε να πάμε τώρα για φαγητό», συνέχισε η Πόλι, «μπορούμε να έρθουμε πάλι αφού φάμε».

«Α, μα και πώς το ξέρω εγώ ότι θα ξανάρθετε;» θέλησε να μάθει ο θεός Άντριου με ένα πονηρό χαμόγελο. Μετά φάνηκε να αλλάζει γνώμη.

«Καλά, καλά», είπε, «αν πρέπει να φύγετε, να φύγετε. Πού να έχουν όρεξη δύο μικρά παιδιά σαν κι εσάς να μιλήσουν με έναν γεροξεκούτη σαν κι εμένα». Ο θεός αναστέναξε και συνέχισε: «Δεν έχετε ιδέα πόση μοναξιά αισθάνομαι μερικές φορές. Δεν πειράζει. Πηγαίνετε να φάτε. Αλλά θέλω να σου κάνω εσένα ένα δώρο, πριν φύγετε. Δεν μπαίνει και κάθε μέρα ένα μικρό κοριτσάκι στο κακομοιριασμένο το γραφείο μου και, αν μου επιτρέπεις, μια τόσο χαριτωμένη μικρή κυρία, όπως εσύ».

Η Πόλι άρχισε να σκέφτεται ότι μπορεί να μην ήταν στ' αλήθεια τρελός τελικά.

«Μήπως θέλεις ένα δαχτυλίδι, αγαπητή μου;» είπε ο θεός Άντριου στην Πόλι.

«Εννοείτε ένα από αυτά τα κίτρινα ή τα πράσινα;» ρώτησε η Πόλι. «Είναι πολύ ωραία!»

«Όχι πράσινο», είπε ο θεός Άντριου. «Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να χαρίσω τα πράσινα. Αλλά θα χαρώ πολύ να σου δώσω ένα από τα κίτρινα με όλη μου την αγάπη. Έλα να δοκιμάσεις ένα».

Η Πόλι είχε ξεπεράσει πια σχεδόν τελείως τον φόβο της και ήταν βέβαιη ότι ο ηλικιωμένος κύριος δεν ήταν τρελός·

και είχαν σίγουρα κάτι περίεργα μαγευτικό αυτά τα λαμπερά δαχτυλίδια. Η Πόλι πλησίασε τον δίσκο.

«Α! Για δες», είπε. «Αυτό το βουητό γίνεται πιο δυνατό εδώ. Είναι λες και προέρχεται από τα δαχτυλίδια».

«Μεγάλη φαντασία έχεις, μικρή μου», είπε ο θεός Άντριου γελώντας. Το γέλιο του ακουγόταν απολύτως φυσικό αλλά ο Ντίγκορι είδε μια ανυπόμονη, σχεδόν άπληστη, έκφραση στο πρόσωπό του.

«Πόλι! Μην κάνεις βλακείες!» της φώναξε ο Ντίγκορι. «Μην τα αγγίζεις».

Ήταν πολύ αργά. Ακριβώς τη στιγμή που μίλησε ο Ντίγκορι, η Πόλι άπλωσε το χέρι της και άγγιξε ένα από τα δαχτυλίδια. Και αμέσως, χωρίς κάποια αναλαμπή ή θόρυβο ή κάποια προειδοποίηση, η Πόλι εξαφανίστηκε. Ο Ντίγκορι και ο θεός του έμειναν μόνοι στο δωμάτιο.

Νάρνια... ένας τόπος παγωμένος με παντοτινό χειμώνα...
μια χώρα που προσμένει να απελευθερωθεί. Στην
παράτολμη προσπάθειά τους να σώσουν μια ζωή, δύο
φίλοι βυθίζονται ξαφνικά σε έναν αλλιώτικο κόσμο,
όπου μια κακιά μάγισσα προσπαθεί να τους κάνει
σκλάβους της. Τότε όμως το λιοντάρι Ασλάν υφαίνει
με το τραγούδι του μια νέα χώρα, τη χώρα που θα γίνει
γνωστή ως Νάρνια. Και στη Νάρνια, όλα είναι δυνατά.

Ζήστε τη δημιουργία της μαγικής χώρας της Νάρνια στον
ΑΝΙΨΙΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ, το πρώτο βιβλίο από την κλασική
σειρά λογοτεχνίας του φανταστικού του Κ. Σ. Λιούις, που
συναρπάζει τους αναγνώστες όλων των ηλικιών για πάνω
από εξήντα χρόνια. Το βιβλίο περιλαμβάνει τις πρωτότυπες
ασπρόμαυρες εικόνες που είχε δημιουργήσει για τη Νάρνια
η βραβευμένη Πολίν Μπέινς.

NARNIA®

The Chronicles of Narnia®, Narnia®, and all book titles,
characters and locales original to The Chronicles
of Narnia are trademarks of C.S. Lewis Pte. Ltd.

Use without permission is strictly prohibited.

Η χρήση χωρίς άδεια απαγορεύεται ρητά.

www.narnia.com

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Owen Richardson.

Copyright © 2025 by C.S. Lewis Pte. Ltd.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32514